Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 4. oktobra 2018*

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Uredba (ES) št. 44/2001 – Priznavanje in izvrševanje sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah – Rok, določen v pravu zaprošene države članice, za izvršbo sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu – Uporaba tega roka za izvršilni naslov za zavarovanje z rubežem, pridobljen v drugi državi članici in razglašen za izvršljiv v zaprošeni državi članici“

V zadevi C-379/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija) z odločbo z dne 11. maja 2017, ki je na Sodišče prispela 26. junija 2017, v postopku proti

Società Immobiliare Al Bosco Srl,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. Ilešič, predsednik senata, A. Rosas, sodnik, C. Toader (poročevalka), A. Prechal, sodnici, in E. Jarašiūnas, sodnik,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: M. Aleksejev, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 11. aprila 2018,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za nemško vlado T. Henze, J. Techert in M. Hellmann, agenti,

– za Evropsko komisijo M. Heller in M. Wilderspin, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 20. junija 2018

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 38(1) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42).

* Jezik postopka: nemščina.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru postopka, ki ga je začela družba Società Immobiliare Al Bosco Srl (v nadaljevanju: družba Al Bosco), da bi se v Nemčiji z vpisom hipoteke na nepremičnine zaradi zavarovanja terjatev izvršil sklep o zavarovanju z rubežem, ki ga je zoper Gunterja Hoberja izdalo Tribunale di Gorizia (prvostopenjsko sodišče v Gorici, Italija) in ki ga je Landgericht München (deželno sodišče v Münchnu, Nemčija) razglasilo za izvršljiv v Nemčiji.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodnih izjavah 2, 6, 10, 16 in 17 Uredbe št. 44/2001 je navedeno:

„(2) Določene razlike med nacionalnimi predpisi, ki urejajo pristojnost in priznanje sodnih odločb, ovirajo nemoteno delovanje notranjega trga. Nujno je potrebno sprejetje določb za poenotenje kolizijskih pravil glede pristojnosti v civilnih in gospodarskih zadevah ter za poenostavitev formalnosti, s ciljem hitrega in enostavnega priznanja ter izvršitve sodnih odločb držav članic, ki jih zavezuje ta uredba.

[…]

(6) Zaradi doseganja cilja prostega pretoka sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba zagotoviti in je primerno, da pravila, ki urejajo pristojnost ter priznanje in izvršitev sodnih odločb, ureja zavezujoč in neposredno uporabljiv pravni akt Skupnosti.

[…]

(10) Zaradi zagotovitve prostega pretoka sodnih odločb, morajo biti sodne odločbe, izdane v državi članici, ki jo veže ta uredba, priznane in izvršene v drugi državi članici, ki jo veže ta uredba […]

[…]

(16) Medsebojno zaupanje v ustreznost sodnega varstva znotraj Skupnosti opravičuje samodejno priznavanje sodnih odločb, izdanih v državi članici, ne da bi bil za to potreben kakršen koli postopek, razen v primerih njihovega izpodbijanja.

(17) Na podlagi omenjenega načela medsebojnega zaupanja mora biti postopek za izvršljivost sodne odločbe, izdane v eni državi članici, v drugi državi članici učinkovit in hiter. Izvršljivost sodne odločbe mora biti zato razglašena tako rekoč samodejno, zgolj na podlagi povsem formalnega preverjanja predloženih listin, ne da bi sodišče imelo možnost pri tem po uradni dolžnosti uveljavljati kateri koli razlog za neizvršljivost iz te uredbe.“

4 Člen 38(1) te uredbe določa:

„Sodna odločba, izdana v državi članici in izvršljiva v tej državi članici, se izvrši v drugi državi članici, ko je na zahtevo katere koli od zainteresiranih strank razglašena za izvršljivo v tej državi.“

5 Člen 41 navedene uredbe določa:

„Sodna odločba se razglasi za izvršljivo takoj po izpolnitvi formalnosti iz člena 53 brez kakršnega koli preizkusa iz členov 34 in 35. Dolžnik v tej fazi postopka nima možnosti podajati kakršnih koli izjav glede zahteve.“

6 Člen 66(2) Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1), ki je razveljavila in nadomestila Uredbo št. 44/2001, določa:

„[…] Uredba (ES) št. 44/2001 [se] še naprej uporablja za sodne odločbe, izdane v sodnih postopkih, ki so bili začeti, za javne listine, ki so bile uradno sestavljene ali registrirane, in za sodne poravnave, ki so bile potrjene ali sklenjene pred 10. januarjem 2015, ki sodijo na področje uporabe navedene uredbe.“

Nemško pravo

7 Člen 929 Zivilprozessordnung (zakonik o pravdnem postopku, v nadaljevanju: ZPO), naslovljen „Potrdilo o izvršljivosti: rok za izvršitev“, spada v oddelek 5, ki se nanaša na zavarovanja in začasne ukrepe, v knjigi 8 ZPO, ki se nanaša na izvedbene ukrepe. Ta določba v odstavkih 2 in 3 določa:

„(2) Izvršitev sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu ni dopustna po poteku enega meseca od dneva, ko je bil ta sklep razglašen ali vročen stranki, ki je predlagala njegovo sprejetje.

(3) Izvršitev je dopustna pred vročitvijo sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu dolžniku. Izvršitev pa nima učinka, če vročitev ni opravljena v enem tednu od izvršitve in pred iztekom roka, določenega zanjo v prejšnjem odstavku.“

8 Člen 932 ZPO, naslovljen „Začasni zavarovalni ukrep, ki se opravi z vpisom hipoteke“, določa:

„(1) Izvršitev začasnega zavarovalnega ukrepa na nepremičnini […] se opravi z vpisom hipoteke za zavarovanje terjatve […].

[…]

(3) Predlog za vpis hipoteke velja v smislu člena 929(2) in (3) za izvršitev sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu.“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

9 Družba Al Bosco, nepremičninska družba italijanskega prava, je 19. novembra 2013 pridobila sklep Tribunale di Gorizia (prvostopenjsko sodišče v Gorici), ki ji dopušča zavarovanje z rubežem zoper G. Hoberja v znesku 1.000.000 EUR na premično in nepremično, materialno in nematerialno premoženje.

10 Landgericht München (deželno sodišče v Münchnu) je 22. avgusta 2014 na podlagi Uredbe št. 44/2001 ta sklep o zavarovanju z rubežem razglasilo za izvršljiv v Nemčiji.

11 Družba Al Bosco je 23. aprila 2015 predlagala vpis hipoteke na nepremičnine dolžnika v Nemčiji, in sicer stanovanje v skupni lasti in dve mesti v podzemnem parkirišču. Njen predlog je Amtsgericht München – Grundbuchamt (okrožno sodišče v Münchnu, zemljiškoknjižni oddelek, Nemčija) zavrnilo.

12 Družba Al Bosco je zoper odločbo navedenega sodišča vložila pritožbo pri Oberlandesgericht München (višje deželno sodišče v Münchnu, Nemčija). To je tožbo zavrnilo zaradi izteka enomesečnega roka iz člena 929(2) ZPO. To sodišče je namreč menilo, da ta rok velja za izvršitev izvršilnega naslova zavarovanja z rubežem, ki ga je izdalo italijansko sodišče, ki je, priznan v Nemčiji, primerljiv z izvršilnim naslovom začasnega zavarovalnega ukrepa, ki ga izda nemško sodišče. Poleg tega je menilo, da se ta določba ne nanaša na veljavnost izvršilnega naslova zavarovanja z rubežem, pridobljenega v drugi državi članici, ampak na njegovo izvršitev, za katerega velja *lex fori*.

13 Družba Al Bosco je 15. junija 2016 vložila pritožbo zoper odločbo Oberlandesgericht München (višje deželno sodišče v Münchnu). V pritožbi je trdila, da je bil rok za izvršitev rubeža iz člena 675 italijanskega zakona o pravdnem postopku, po katerem sklep o dovolitvi rubeža izgubi učinek, če se ne izvrši v 30 dneh od razglasitve, upoštevan, saj so bile izvršbe z rubežem opravljene v 30 dneh od datuma sklepa z dne 19. novembra 2013. Poudarja, da se poleg roka, ki ga določa italijansko pravo, ne bi smelo upoštevati še roka po nemškem pravu.

14 Predložitveno sodišče se sprašuje, ali se nacionalna določba, kot je člen 929(2) ZPO, nanaša na izvršljivost sklepa o dovolitvi zavarovanja z rubežem, za katerega se v skladu s členom 38 Uredbe št. 44/2001 uporablja pravo države članice, v kateri je bil ta izvršilni naslov izdan, ali pa ta določba zajema sámo izvršitev izvršilnega naslova, izdanega v drugi državi članici, pri čemer taka pravila načeloma spadajo v pravo zaprošene države članice.

15 Predložitveno sodišče poudarja, da je podlaga za to, da se izvršilni naslov začasnega zavarovalnega ukrepa, sprejet v drugi državi članici, izvrši v Nemčiji, domača odločba o razglasitvi izvršljivosti. Če se predlaga vpis hipoteke za zavarovanje terjatev, naj bi pogoje za izvršbo, določene v nemškem pravu, samostojno preučil oddelek, pristojen za vodenje zemljiške knjige. Predložitveno sodišče navaja, da je pritožbeno sodišče zavarovanje z rubežem, razglašeno v Italiji, glede na njegovo funkcijo namreč upravičeno opredelilo – in to v okviru pritožbe ni bilo izpodbijano – kot izvršilni naslov za začasni zavarovalni ukrep po nemškem pravu, ki se v skladu s členom 932 ZPO izvrši z zahtevo za vpis hipoteke. Pogoji za izvršitev, ki se uporabljajo v obravnavani zadevi, naj bi tako bili tisti, ki jih določajo nemške določbe v zvezi z izvršitvijo začasnega zavarovalnega ukrepa, zlasti člen 929(2) ZPO.

16 Predložitveno sodišče navaja, da če rok iz člena 929(2) ZPO poteče, sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu ni več mogoče izvršiti. To predložitveno sodišče v zvezi s tem pojasnjuje, da se ta rok, kadar se uporablja za odločbe, izdane v drugih državah članicah, izračuna od datuma uradne obvestitve upnika o razglasitvi izvršljivosti. Ta določba je namenjena varstvu dolžnika, da se prepreči, da bi sodne odločbe, izdane na podlagi skrajšanega nujnega postopka, ostale izvršljive in bi jih bilo torej mogoče izvršiti v razmeroma dolgem obdobju in kljub morebitnim spremenjenim okoliščinam.

17 Predložitveno sodišče meni, da po eni strani z vidika pravne tehnike rok za izvršitev lahko spada v nacionalno pravo sodišča, ki odloča o sporu, ne da bi ga urejala Uredba št. 44/2001, kot naj bi izhajalo iz sodne prakse Sodišča (sodbe z dne 3. oktobra 1985, Capelloni in Aquilini, 119/84, EU:C:1985:388, točka 16; z dne 29. aprila 1999, Coursier, C-267/97, EU:C:1999:213, točka 28, in z dne 28. aprila 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, točka 69). Po drugi strani pa naj bi imel ta isti rok za posledico to, da po poteku določenega časa preneha izvršljivost izvršilnega naslova. Učinek navedenega roka naj v bistvu ne bi bil drugačen od razveljavitve izvršilnega naslova v postopku s pravnim sredstvom. Zato bi lahko bila uporaba tega roka za odreditev začasnega zavarovalnega ukrepa iz druge države članice v nasprotju s sodno prakso Sodišča, v skladu s katero uporaba postopkovnih pravil države članice izvršitve ne sme posegati v polni učinek Uredbe št. 44/2001, tako da ovira načela, ki jih ta uredba določa (sodbi Sodišča z dne 3. oktobra 1985, Capelloni in Aquilini, 119/84, EU:C:1985:388, točka 21, in z dne 28. aprila 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, točka 69).

18 To sodišče nazadnje navaja, da sta nacionalna sodna praksa in doktrina glede obsega člena 929(2) ZPO razdeljeni. V zvezi s tem naj bi nekatera nemška sodišča izjavila, da ta določba zadeva izvršljivost sklepa, s katerim se dovoljuje začasni zavarovalni ukrep, in se lahko uporablja le za izvršilne naslove v Nemčiji, medtem ko druga štejejo, da se navedena določba uporablja tudi za zavarovalne ukrepe, izdane v drugih državah članicah in razglašene za izvršljive v Nemčiji. Pritožbeno sodišče naj bi menilo, da je treba v postopku razglasitve izvršljivosti preučiti, ali je bil spoštovan čas za izvršitev, ki ga določa pravo države članice izvora, ob sami izvršbi pa, ali je bil spoštovan čas, ki ga za izvršitev določa pravo zaprošene države članice.

19 Poleg tega predložitveno sodišče z vidika primerjalnega prava navaja, da Tribunal Supremo (vrhovno sodišče, Španija) meni, da je treba petletni rok za izvršitev iz člena 518 Ley de Enjuiciamiento Civil (zakon o civilnem postopku), ki velja zlasti za sodne odločbe, uporabiti tudi za sodbe, ki so bile sprejete v drugih državah članicah in bi morale biti v skladu s členi 38 in naslednjimi Uredbe št. 44/2001 razglašene za izvršljive v Španiji.

20 V teh okoliščinah je Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je s členom 38(1) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 združljivo, če se rok, določen v zakonodaji države, v kateri se zahteva izvršitev, na podlagi katerega po poteku določenega časa izvršilnega naslova ni več dopustno izvršiti, uporabi tudi za funkcionalno primerljiv izvršilni naslov, ki je bil izdan v drugi državi članici in je bil priznan v državi, v kateri se zahteva izvršitev, ter tam razglašen za izvršljiv?“

Vprašanje za predhodno odločanje

21 Predložitveno sodišče s svojim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 38 Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da nasprotuje temu, da se ureditev države članice, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki določa, da za izvršitev sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu velja neki rok, uporabi, kadar je tak sklep sprejet v drugi državi članici, v zaprošeni državi članici pa velja za izvršljiv.

22 Uvodoma je treba spomniti, da se Uredba št. 44/2001 v skladu s členom 66(2) Uredbe št. 1215/2012 še naprej uporablja za sodne odločbe, izdane v sodnih postopkih, ki so bili začeti pred 10. januarjem 2015, ki spadajo na področje uporabe te zadnje uredbe. V obravnavani zadevi to velja za sklep z dne 22. avgusta 2014, s katerim je bil izvršilni naslov za zavarovanje z rubežem, ki je bil izdan v Italiji, razglašen za izvršljiv v Nemčiji.

23 Iz besedila člena 38(1) Uredbe št. 44/2001 izhaja, da se sodne odločbe, izdane v državi članici in izvršljive v tej državi članici, izvršijo v drugi državi članici, potem ko so na zahtevo katere koli od zainteresiranih strank razglašene za izvršljive v tej državi.

24 Za izdajo odločbe o izvršljivosti sodne odločbe, izdane v državi članici, ki ni zaprošena država članica, se morajo organi zaprošene države članice v skladu s členom 41 Uredbe št. 44/2001 omejiti le na formalno preveritev dokumentov, ki se zahtevajo s členom 53 te uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 13. oktobra 2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, točke od 28 do 30).

25 Tak omejen nadzor je upravičen z namenom postopka o razglasitvi izvršljivosti, ki ni začetek novega postopka, ampak to, da se na podlagi medsebojnega zaupanja v ustreznost sodnega varstva v državah članicah soglaša, da se sodna odločba, ki jo je izdalo sodišče države članice, ki ni zaprošena država članica, v zadnji izvrši s tem, da se vključi v pravni red te države članice. Tako ta postopek omogoča, da ima sodna odločba, izdana v državi članici, ki ni zaprošena država članica, v zadnji enake učinke kot izvršljiva nacionalna odločba (sodba z dne 13. oktobra 2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, točka 31).

26 Prav tako je treba opozoriti, da je Uredba št. 44/2001 omejena na urejanje postopka o razglasitvi izvršljivosti izvršilnih naslovov, ki jih je izdalo sodišče države članice, ki ni zaprošena država članica, in ne zadeva same izvršitve, za katero še vedno velja nacionalno pravo sodišča, ki odloča o sporu, ne da bi lahko uporaba postopkovnih pravil zaprošene države članice škodila polnemu učinku sistema, določenega z navedeno uredbo za področje razglasitve izvršljivosti, tako da ovira načela, ki so bila za to področje izrecno ali implicitno uvedena z navedeno uredbo sámo (sodba z dne 28. aprila 2009, Apostolides, C-420/07, EU:C:2009:271, točka 69).

27 Zato je treba na prvem mestu ugotoviti, ali se rok iz člena 929(2) ZPO nanaša na izvršljivost sklepa o dovolitvi začasnega zavarovalnega ukrepa, ki ga izda sodišče države članice, ki ni zaprošena država članica, ali pa ta določba spada pod sámo izvršitev.

28 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je namen postopka za razglasitev izvršljivosti priznanje učinkov sodne odločbe druge države članice v zaprošeni državi članici. To priznanje se nanaša na same lastnosti navedene sodne odločbe, s tem da se ne upoštevajo dejanske in pravne okoliščine, ki se nanašajo na izpolnitev obveznosti, ki izhajajo iz nje (sodba z dne 13. oktobra 2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, točka 39).

29 V obravnavanem primeru iz predložitvene odločbe izhaja, da je bil sklep o zavarovanju z rubežem, ki ga je izdalo Tribunale di Gorizia (prvostopenjsko sodišče v Gorici), v Nemčiji razglašen za izvršljiv v skladu s pravili za razglasitev izvršljivosti.

30 Iz določb nemškega prava in zlasti iz člena 932(1) ZPO izhaja, da se izvršitev sklepa o zavarovanju z rubežem nepremičnine opravi s tem, da se v zemljiško knjigo vpiše hipoteka za zavarovanje terjatev. Poleg tega izvršitev sklepa o zavarovanju z rubežem ni dopustna po izteku roka iz člena 929(2) ZPO. Kot izhaja iz predložitvene odločbe, navedeni rok izvršitve omeji izvršbo sklepa o zavarovanju z rubežem, ne pa njegove veljavnosti.

31 Vendar tako vpis hipoteke za zavarovanje terjatev pri zemljiškoknjižnem oddelku kot rok za izvedbo tega vpisa spadata v izvršitev sklepa o dovolitvi začasnega zavarovalnega ukrepa, ki ga izda sodišče države članice, ki ni zaprošena država članica, kot je sklep iz postopka v glavni stvari, ki je po njegovem priznanju v zaprošeni državi članici izvršljiv. Tako spadata v procesna pravila, ki so bila v nemškem pravu določena za izvršitev sklepov o dovolitvi začasnih zavarovalnih ukrepov.

32 Dejstvo, da uporaba roka za izvršitev, kakršen je ta iz člena 929(2) ZPO, pomeni časovno omejitev učinkov izvršljivosti sodne odločbe, ki jo je izdalo sodišče države članice, ki ni zaprošena država članica, ne posega v razlago, v skladu s katero ta rok spada v fazo same izvršitve.

33 Ker same izvršitve sodne odločbe, ki jo je izdalo sodišče države članice, ki ni zaprošena država članica, in ki je v tej državi članici izvršljiva, zakonodajalec Unije namreč ni harmoniziral, se uporabljajo postopkovna pravila zaprošene države članice o izvršbi.

34 Zlasti je treba ugotoviti, da ker Uredba št. 44/2001 ne določa pravil o izvrševanju sodnih odločb, ki jih izda sodišče države članice, ki ni zaprošena država članica, lahko zadnja v svojem pravnem redu določi, da se za izvršitev takih sodnih odločb, ki so bile v tej državi članici priznane in razglašene za izvršljive, uporabi neki rok.

35 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse izhaja, da ko je sodna odločba vključena v pravni red zaprošene države članice, se nacionalni predpisi te države članice glede izvršitve uporabljajo zanjo enako kot za odločbe, ki jih izdajo nacionalna sodišča (sodba z dne 13. oktobra 2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, točka 40 in navedena sodna praksa).

36 Uporabljajo se le postopkovne določbe zaprošene države članice. Sodišča zaprošene države članice namreč niso zavezana uporabljati morebitnih določb notranjega prava države članice izvora, ki za izvršitev odločb, ki so jih izdala sodišča države članice izvora, določa roke, različne od tistih, ki jih določa pravo zaprošene države članice.

37 Ta razlaga je podprta tudi z uvodno izjavo 26 Uredbe št. 1215/2012 v povezavi s členom 39 te uredbe, ki je zajela sodno prakso, navedeno v točki 35 te sodbe, in v skladu s katero bi bilo treba vsako sodno odločbo sodišč posamezne države članice obravnavati, kot da je bila izdana v zaprošeni državi članici.

38 V okviru širšega sistematičnega pristopa je treba ugotoviti, da je navedena razlaga potrjena tudi s členom 23 Uredbe (EU) št. 655/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o določitvi postopka za evropski nalog za zamrznitev bančnih računov z namenom olajšanja čezmejne izterjave dolgov v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2014, L 189, str. 59), v skladu s katerim se nalog za začasni zavarovalni ukrep izvrši v skladu s postopki, ki se uporabljajo za izvršbo enakovrstnih nacionalnih nalogov v državi članici izvršitve.

39 Take razlage ne more ovreči dejstvo, da zaradi tožnikovega neupoštevanja roka, določenega v členu 929(2) ZPO, izvršitev sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu, ki ga je izdalo sodišče države članice, ki ni zaprošena država članica, ni več mogoča z vpisom hipoteke za zavarovanje terjatev v zemljiško knjigo zaprošene države članice, čeprav ta odločba ostaja izvršljiva v državi članici izvora.

40 Čeprav mora biti posledica priznanja odločb načeloma to, da se jim podeli veljavnost in učinkovitost, kakršno imajo v državi članici, v kateri so bile izdane, namreč ni nobenega razloga, da se sodni odločbi ob izvršitvi priznajo učinki, ki jih enakovrstna sodna odločba, izdana neposredno v zaprošeni državi članici, ne bi imela (glej v tem smislu sodbo z dne 13. oktobra 2011, Prism Investments, C-139/10, EU:C:2011:653, točka 38 in navedena sodna praksa).

41 Vendar je treba ugotoviti, da rok, kakršen je ta iz člena 929(2) ZPO, izpolnjuje zahteve iz sodne prakse, navedene v prejšnji točki.

42 Ko se namreč po eni strani sklep o začasnem zavarovalnem ukrepu, ki ga izda sodišče, kot je italijansko sodišče v postopku v glavni stvari, razglasi za izvršljiv v Nemčiji, ima lahko v tej državi članici veljavo in učinkovitost, ki ju je imel v državi članici izvora. Po drugi strani pa bi imela neuporaba roka za izvršitev, predvidenega v členu 929(2) ZPO, za istovrstne sodne odločbe v zaprošeni državi članici za posledico to, da bi imeli sklepi o dovolitvi začasnih zavarovalnih ukrepov, ki bi jih izdala sodišča druge države članice, kot je Zvezna republika Nemčija, potem ko bi bili priznani za izvršljive, učinke, drugačne od tistih, ki jih nacionalno pravo določa za sklepe o začasnem zavarovalnem ukrepu, ki jih izda nacionalno sodišče, zlasti bi se lahko izvrševali brez časovne omejitve ali nesorazmerno dlje od nacionalnih sodnih odločb.

43 Poleg tega bi razlaga, po kateri se rok za izvršitev sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu navezuje na izvršljivost sodnih odločb, ki jo ureja procesno pravo države članice izvora, tako da bi se rok za izvršitev, ki ga zadnja morda določa, moral uporabiti za izvršitev sklepov o začasnem zavarovalnem ukrepu, ki jih izda sodišče v državi članici, ki ni zaprošena država članica, in so izvršljivi v tej državi članici, pomenila nesorazmerno breme za organe, pristojne za izvršitev. Kot predložitveno sodišče navaja v predlogu za sprejetje predhodne odločbe, v obravnavanem primeru nemški organ, pristojen za zemljiško knjigo, v okviru postopka o glavni stvari ne more ugotavljati, ali pravo države, v kateri je bil izdan sklep o začasnem zavarovalnem ukrepu, določa rok za izvršitev, niti ne postopka te izvršitve, prav tako pa ne bi smel uporabiti določbe prava te države članice.

44 Kot izhaja iz točke 26 te sodbe, je treba na drugem mestu preučiti, ali uporaba postopkovnih pravil zaprošene države članice v okviru izvršbe lahko posega v polni učinek sistema, vzpostavljenega z Uredbo št. 44/2001.

45 Glede ciljev Uredbe št. 44/2001 je iz uvodnih izjav 2, 6, 16 in 17 te uredbe razvidno, da je njen namen zagotoviti prosti pretok sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah, izdanih v državah članicah, s poenostavitvijo formalnosti, da bi se te sodne odločbe hitro in enostavno priznale in izvršile (sodba z dne 7. julija 2016, Lebek, C-70/15, EU:C:2016:524, točka 33).

46 Tega cilja pa ne bi bilo mogoče doseči s poseganjem v drugo pomembno načelo, namreč pravno varnost vpisov v zemljiško knjigo, tako zaradi varstva imetnikov pravic, ki so vanjo vpisane, kot zaradi zaščite tretjih oseb.

47 Taka časovna omejitev izvršitve se utemeljuje tudi glede na naravo postopka v zvezi z začasnim zavarovalnim ukrepom, ki se razlikuje po svoji začasnosti, saj je na splošno odvisen od pogoja nujnosti, da se zagotovi plačilo terjatve, katere izterjava se zdi ogrožena. To mnenje deli večina držav članic, da bi se zagotovila pravna varnost pri izterjavi terjatev.

48 Kot navaja predložitveno sodišče, je namen te časovne omejitve preprečiti, da bi odločbe, sprejete po skrajšanem postopku, ostale izvršljive dlje časa in kljub morebiti spremenjenim okoliščinam.

49 Poleg tega rok za izvršitev sklepov o dovolitvi začasnih zavarovalnih ukrepov, kot je ta iz člena 929(2) ZPO, ne vpliva na polni učinek Uredbe št. 44/2001 glede na to, da se sodne odločbe, izdane v državi članici, ki ni Zvezna republika Nemčija, načeloma samodejno priznajo in razglasijo za izvršljive v tej državi članici, tako da je upoštevan namen te uredbe, da se zagotovi prosti pretok sodnih odločb. Ta rok, ki se uporabi kot postopkovno pravilo za izvršitev sklepov o začasnih zavarovalnih ukrepih, po nacionalnem pravu zaprošene države članice pomeni pogoj, ki se zahteva za izvršitev izvršilnega naslova.

50 Vendar tako določen enomesečni rok za izvršitev sklepov o začasnih zavarovalnih ukrepih, tudi če gre za sklepe, ki jih izdajo sodišča v drugih državah članicah, kot je zaprošena država članica, in ki se računa od datuma, ko je bil o odločbi o razglasitvi izvršljivosti obveščen upnik, ne pomeni dejanske nevarnosti, da ta v zaprošeni državi članici ne bi mogel izvršiti sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu, izdanega v drugi državi članici in razglašenega za izvršljivega.

51 Iz vsega navedenega je razvidno, da je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 38 Uredbe št. 44/2001 razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da se ureditev države članice, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki določa, da za izvršitev sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu velja neki rok, uporabi, kadar je tak sklep sprejet v drugi državi članici, v zaprošeni državi članici pa velja za izvršljiv.

Stroški

52 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člen 38 Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah je treba razlagati tako, da ne nasprotuje temu, da se ureditev države članice, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki določa, da za izvršitev sklepa o začasnem zavarovalnem ukrepu velja neki rok, uporabi, kadar je tak sklep sprejet v drugi državi članici, v zaprošeni državi članici pa velja za izvršljiv.

Podpisi